

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 15.327 van 29 augustus 2008
in de zaak RvV X / IV

In zake: X
Gekozen woonplaats : X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 29 april 2008 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 15 april 2008.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 30 juni 2008 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 augustus 2008.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat P. WAEGEMANS loco advocaat J. KEULEN en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De feiten

Het door verzoeker niet betwiste feitenrelaas, zoals uiteengezet in de bestreden beslissing, luidt als volgt :

“U werd op 4 maart 2008 gehoord van 9u08 tot 11u55 op de zetel van het Commissariaat-generaal, bijgestaan door een tolk die het Rom machtig is.

A. Feitenrelaas

Volgens uw opeenvolgende verklaringen bent u een Roma-zigeuner, afkomstig uit Kosovo. U zou in Italië zijn geboren maar altijd in Prishtina, Kosovo hebben gewoond. In de lente van 1999 zou u nav het gewapend conflict Prishtina hebben verlaten en naar Gracanica verhuisd zijn. U zou net als uw vader, Enver (M.), op de plaatselijke markt hebben gewerkt. Enkele maanden voor uw vertrek zou u een viertal keer geslagen zijn door etnische Albanezen. Uw kraam op de markt zou zijn vernield en zou door deze incidenten ook door de aanwezige etnische Serviërs zijn bedreigd. Twee keer zou u onderweg zijn geslagen en van uw geld zijn beroofd. U zou nooit klacht hebben ingediend omdat u bang was voor wraak. U besloot Kosovo te verlaten en regelde via een smokkelaar een reis naar België. Op 4 december 2007 zou u met uw partner, Salja (I.) (O.V. 6.191.726) en jullie drie kinderen per vrachtwagen uw reis hebben aangevat. Uw ouders en uw broer, Senad, vertrokken diezelfde dag maar reisden met

een andere vrachtwagen. Vanaf toen zou u uw ouders en broer uit het oog zijn verloren. Op 6 december 2007 heeft u in België een asielaanvraag ingediend. U bent in het bezit van een Joegoslavisch reispaspoort (dd.11/08/2003) dat u bij de gemeente in Gracanica zou hebben verkregen alsook van een geboorteakte (dd.12/09/2006) en een nationaliteitsbewijs (dd.06/09/2006) die uw vader tegen betaling in Nis zou hebben verkregen en u overgemaakt hebben.”

2. De gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker roept in een enig middel de schending in van de zorgvuldigheidsplicht, het redelijkheids- en vertrouwensbeginsel en de motiveringsplicht als beginselen van behoorlijk bestuur. Hij geeft een theoretische uiteenzetting over de zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding en de motiveringsverplichting. Verzoeker is, zo stelt hij, Roma en afkomstig uit Kosovo, hetgeen niet wordt betwist in de bestreden beslissing. Uit de feiten blijkt volgens verzoeker dat hij niet kan terugkeren en daarom minstens de subsidiaire bescherming dient te genieten, terwijl hierover niet afdoende is gemotiveerd.

2.2. De Raad stelt vooreerst vast dat verzoeker niet aanvoert op welke manier “het redelijkheids- en vertrouwensbeginsel” zouden zijn geschonden, terwijl de uiteenzetting van een middel niet alleen vereist dat wordt aangevoerd welke bepaling geschonden wordt geacht, doch ook de manier waarop ze werd geschonden door de bestreden beslissing. Het middel is in zoverre niet ontvankelijk.

2.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de Commissaris-generaal de verplichting op om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de Commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, dat verzoeker tijdens dat gehoor de kans kreeg om zijn asielmotieven omstandig uiteen te zetten – het gehoor nam zo’n drie uur in beslag – en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. Hij maakte geen opmerkingen betreffende het gehoor bij het Commissariaat-generaal. De Raad stelt vast dat de verwerende partij de asielaanvraag van verzoeker op een individuele wijze heeft beoordeeld en haar beslissing heeft genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (R.v.St., nr. 169.222, 21 maart 2007; R.v.St., nr. 165.215, 28 november 2006), en verzoeker toont niet aan dat dat anders is. Het middel is in zoverre niet gegrond.

2.4. De motieven van de bestreden beslissing luiden als volgt :

“Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken. Er kan immers geen geloof worden gehecht aan uw verblijf in Gracanica/Kosovo tijdens de laatste jaren voor uw vertrek naar België in december 2007.

Vooreerst bent u niet in het bezit van enig document waaruit uw verblijf in Gracanica/Kosovo voor uw komst naar België blijkt. Zo bent u niet in het bezit van een door identiteitskaart afgeleverd door een afdeling van de -voornamelijk voor de etnische minderheden- aanwezige parallelle Servische administratie in Kosovo of van een identiteitskaart afgeleverd door de tijdelijke VN administratie in Kosovo (UNMIK) die sinds juni 1999 verantwoordelijk is voor de afgifte van identiteitsdocumenten te Kosovo. Gevraagd naar de reden voor het ontbreken van UNMIK documenten antwoordde u dat u niet wist wat UNMIK betekent (CGVS, p. 20). Nochtans is UNMIK een begrip dat sinds het einde van de oorlog in 1999 onlosmakelijk verbonden is met het dagelijkse leven in Kosovo. UNMIK (United Nations Administration Mission in Kosovo), is de door de Verenigde Naties in het leven geroepen organisatie die vanaf juli 1999 het administratieve toezicht en bestuur in Kosovo heeft waargenomen.. Uw bewering dat u bang was om een identiteitskaart te vragen is geenszins onderbouwd en, gezien de aanwezigheid van zowel een UNMIK- als een Servische administratie in Gracanica, niet overtuigend (gehoor CGVS p. 18). De door u neergelegde documenten (geboortebewijs, geboorteakte, paspoort) bevestigen uw identiteit en origine uit Kosovo. Deze documenten geven echter geen informatie over uw verblijfssituatie voor uw komst naar België. In dit verband kan nog worden opgemerkt dat u verklaarde uw reispaspoort bij de

gemeente Gracanica te hebben verkregen. Uit de gegevens van dit paspoort blijkt echter dat het werd afgegeven bij de Servisch-Montenegrijnse ambassade in Rome (Italië). Geconfronteerd met dit gegeven bleef u ontkennen ooit in het buitenland te zijn geweest of er een paspoort te hebben aangevraagd/verkregen (CGVS p.20).

Daarnaast verklaarde u dat Gracanica een gemeente zou zijn in Kosovo (gehoorverslag Commissariaat-generaal p.13). In werkelijkheid is Gracanica een dorp van de gemeente Prishtina. Gevraagd naar namen van andere gemeentes in Kosovo bleek u er geen enkele te kennen (CGVS p.13). Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt is Gracanica één van de grootste minderheidsenclaves in het door etnisch Albanezen gedomineerde gedeelte van Kosovo. Gracanica is een enclave voornamelijk bewoond door etnische Serviërs. Om veiligheidsredenen hebben KFOR-troepen (Kosovo Force de invalswegen van en naar Gracanica vanaf hun komst in 1999 adhv vaste checkpoints gecontroleerd. Deze vaste checkpoints, die in 2002 werden opgeheven, werden na de onlusten die in Kosovo plaatsvonden in maart 2004 en die voornamelijk gericht waren tegen etnische Serviërs opnieuw ingesteld. Volgens de beschikbare informatie is het ook KFOR, al dan niet in samenwerking met de in Kosovo aanwezige internationale politie en/of de Kosovaarse politie (UNMIK-politie; Kosovo Police Service (KPS)), voor de organisatie van konvoien of begeleide transporten van en naar de enclave. KFOR (Kosovo Force), de in Kosovo aanwezige internationale troepenmacht, bleek u echter helemaal niet te kennen (CGVS p.22). Van enige checkpoints op de invalswegen van en naar Gracanica wist u ook niets (CGVS p.27). Voorts wist u niet te zeggen of er in Gracanica al dan niet een plaatselijke politie opereert, terwijl het plaatselijke politiekorps KPS in Gracanica een eigen post (KPS Gracanica Station) heeft. Ook wist u niet of er in Gracanica een organisatie voor Roma was, terwijl de OVSE (Organisatie voor Veiligheid en Samenwerking in Europa) er een "Roma community center" heeft opgericht (CGVS p.14). Ook van enige incidenten of onlusten die in Gracanica/Kosovo plaatsvonden blijkt u niet op de hoogte te zijn (CGVS p.25). Uit de informatie van het Commissariaat-generaal blijkt evenwel dat er op 15 maart 2004 naar aanleiding van het neerschieten van een Servische tiener in Caglavica (naast Gracanica) onlusten onstonden. In Gracanica waren er die avond opstootjes door protesterende Serviërs. De twee hoofdwegen werden afgezet door Serviërs in Caglavica en Gracanica. De volgende dag waren er protesten van etnische Serviërs rond Pristina tegen de moord op de tiener, evenals protesten van etnische Albanezen in heel Kosovo, gericht tegen de arrestatie van vroegere leden van het UCK (Albanees Bevrijdingsleger Kosovo). 's Avonds werd bekend gemaakt dat drie etnische Albanese kinderen in een rivier gejaagd werden door etnische Serviërs en verdrinken. Op 17 maart 2004 ontaardde een etnisch Albanees protest naar aanleiding van de dood van de drie kinderen in Mitrovica in zware rellen. Vanuit Pristina begon een mars van etnische Albanezen richting Caglavica, waar de etnische Serviërs nog steeds de hoofdweg blokkeerden. De politie hield de menigte tegen, maar etnische Albanese onruststokers raakten nabij Caglavica slaags met etnische Serviërs en staken enkele huizen in brand. Bij de verschillende incidenten over heel Kosovo waarbij vooral de Servische enclaves en de etnisch Servische gemeenschappen werden getroffen stierven 19 personen en werden meer dan 950 personen gewond. In Gracanica vonden verjaagde etnische Serviërs onderdak in o.m. schoolgebouwen en het klooster. Gelet op de wijdverspreide berichtgeving over voornoemde gebeurtenissen in 2004 en gelet op het feit dat er nav deze gebeurtenissen een vluchtelingenstroom naar Gracanica plaatsvond kan worden verwacht dat iemand zoals u, die op het moment van voornoemde gebeurtenissen in Kosovo/Gracanica daadwerkelijk aanwezig was, hiervan ook op de hoogte is.

Gelet op wat voorafgaat kan uw werkelijke verblijfssituatie voor uw komst naar België niet worden vastgesteld en kan evenmin worden vastgesteld dat u daadwerkelijk het slachtoffer was/kan zijn van hetzij van een vervolging zoals bedoeld in de Conventie van Genève hetzij van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Ook in het kader van de asielaanvraag van uw partner, Salja (I.), heb ik een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen. Deze beslissing vindt u in kopie in bijlage bij administratieve dossier.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2.5. De motieven van de bestreden beslissing kunnen er dus op eenvoudige wijze in worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden

waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, voldaan (R.v.St., nr. 167.477, 5 februari 2007; R.v.St., nr. 1.64.298, 31 oktober 2006; R.v.St., nr. 163.358, 10 oktober 2006; R.v.St., nr. 163.357, 10 oktober 2006; R.v.St., nr. 149.149, 21 september 2005; R.v.St., nr. 149.148, 21 september 2005). Het begrip “afdoende”, zoals vervat in artikel 3 van de voormelde wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Hij poneert wel dat de weigering van de subsidiaire bescherming niet afdoende gemotiveerd is, doch toont dit niet aan, terwijl de Raad vaststelt dat de motieven onder punt B. van de bestreden beslissing evenzeer betrekking hebben op de weigering van de vluchtelingenstatus als op deze van de subsidiaire beschermingsstatus, getuige daarvan de eraan voorafgaande zinsnede *“Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken. Er kan immers geen geloof worden gehecht aan uw verblijf in Gracanica/Kosovo tijdens de laatste jaren voor uw vertrek naar België in december 2007”* en het onder C. Conclusie gestelde : *“Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet”.*”

Verzoeker voert in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aan.

2.6. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de bestreden beslissingen van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.7. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (R.v.St., nr. 163.124, 4 oktober 2006; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen daarvoor niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.8. De Raad stelt vast dat verzoeker enkel op algemene wijze stelt dat hij Roma is, afkomstig uit Kosovo, en dat op basis van dit gegeven hem minstens de subsidiaire beschermingsstatus moet worden toegekend, doch op geen enkele wijze de hierboven geciteerde motieven van de bestreden beslissing, die steun vinden in de gegevens van het administratief dossier, op een concrete wijze tracht te weerleggen. De overheid, bevoegd om over een asielaanvraag te beslissen, dient in de eerste plaats na te gaan of de betrokken asielzoeker werkelijk recentelijk afkomstig is uit de streek die hij beweert te zijn ontvlucht,

teneinde de waarachtigheid van zijn relaas te evalueren en de gegrondheid van zijn vrees voor vervolging of het reële risico op ernstige schade te objectiveren. Het is niet onredelijk dat die overheid tracht zijn kennis hierover te toetsen, te meer nu verzoeker geen enkel stuk kan voorleggen dat zijn voorgehouden verblijf zou kunnen staven. Van een asielzoeker mag voorts verwacht worden dat hij kan antwoorden op eenvoudige vragen in verband met de steden waar hij gewoond zou hebben. De door verzoeker geëtaleerde onwetendheid, samengenomen met het gebrek aan stavingsstukken en het feit dat zijn verklaringen omtrent zijn reispaspoort niet stroken met de inhoud ervan, verhinderen dat er enig geloof kan worden gehecht aan zijn verblijf in Kosovo tijdens de laatste jaren voor zijn vertrek naar België. Op grond van de door verzoeker niet in concreto betwiste en door de Raad pertinent en afdoende bevonden motieven in de bestreden beslissing kan de verwerende partij worden bijgetreden waar zij stelt dat verzoekers werkelijke verblijfssituatie voor zijn komst naar België niet kan worden vastgesteld en dus evenmin kan worden vastgesteld dat hij daadwerkelijk het slachtoffer was/kan zijn hetzij van een vervolging zoals bedoeld in de Conventie van Genève hetzij van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Verzoeker kan dus niet worden bijgetreden waar hij stelt dat de nood aan subsidiaire bescherming niet afdoende werd gemotiveerd. Hij heeft, nu het onmogelijk blijkt een correct beeld te krijgen van zijn verblijfssituatie de laatste jaren voor zijn vertrek naar België, door zijn eigen toedoen het vaststellen van elke band met de actuele situatie in Kosovo onmogelijk gemaakt.

2.9. Uit hetgeen voorafgaat volgt dat het enig middel niet gegrond is.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op 29 augustus 2008 door:

mevr. A. WIJNANTS, wnd. voorzitter,
 rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. J. GHEYLE, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

J. GHEYLE.

A. WIJNANTS.